'Αριθ. 4. **15 'Ιουνίου 1921**

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
'Οδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΕΚΔΟΤΗΣ : **Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ**

ΕΩΝ

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE
12, Rue Navarin, Athènes

Editeur—Directeur : **A. HADJIAPOSTOLOU**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

'Αριθ. 4. 15 'Ιουνίου 1921

Πιστεύω εἰς τὴν 'Αναλλοίωτον Δικαιοσύνην ἥτις καθοδηγεῖ τοὺς συνειδητοὺς κόσμους καὶ διευθύνει τοὺς ἀσυνειδήτους. ΡΕΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
'Οδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΕΚΔΟΤΗΣ: Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ 'Εσωτερικοῦ δραχ. 12.— Αἰγύπτου Γ. Δ. 50.— 'Αμερικῆς Δολ. 2.50	Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν

ΜΥΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΑΝΑ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Δ. ΣΕΜΕΛΑ

'Από τῆς πρώτης ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν Οὐρανόν, ᾐσθάνθη γεννωμένην ἐν ἑαυτῷ τὴν ἕλξιν πρὸς τὸ θεῖον. Κατεπλάγη πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς Δημιουργίας, σχετικῶς πρὸς τὴν μικρότητά του· ἀνεγνώρισε εἰς τὴν Δημιουργίαν ταύτην, μίαν δύναμιν ἢ δυνάμεις τὰς ὁποίας ἐθεοποίησε.

"Οταν οἱ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι ἐξῆλθον ἐκ τῶν σπηλαίων, ἐγεννήθη ὁ πρῶτος πολιτισμὸς καὶ ἡ γραφὴ ἦλθε νὰ συμπληρώσῃ τὰς ἀνάγκας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. 'Εσχηματίσθησαν τότε ὁμάδες ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀνεφάνησαν ἄνθρωποι, συνήθως οἱ γεροντότεροι, ἐπιβαλλόμενοι ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς ὁμάδος, προφητεύοντες καὶ παράγοντες ἐκδηλώσεις, χαρακτηρισθείσας ὡς θείας ἢ ὑπερφυσικάς.

Ὕστερον αἱ ὁμάδες ἐξηφανίσθησαν καὶ ἐγεννήθησαν αἱ τάξεις, ἐκ τῆς συγχωνεύσεως πολλῶν ἐκ τῶν ὁμάδων τούτων. Εὑρισκόμεθα τότε πρὸ τῆς πραγματοποιηθείσης ὁλότητος. Εἰς τὰς τάξεις ταύτας ὑπῆρχον προνομιοῦχοι ἄνθρωποι, ἰσχυροί, οἵτινες ἐπωφελοῦντο τῆς δυνάμεώς των, διὰ νὰ πιέζωσι τοὺς ἄλλους. Βλέπομεν ἐπίσης νὰ ἐμφανίζωνται καὶ ἄνθρωποι ἀνώτεροι, ἐξασκοῦντες ἐπιρροήν, οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πονούντων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν Μεγάλων.

Μετὰ τὰς τάξεις ἀνεφάνησαν αἱ φυλαὶ καὶ ὁ ἠθικὸς ρόλος ὅστις θὰ ἐξεπληροῦτο παρὰ τῶν ἐξαφανισθέντων ἀτόμων εἰς τὰς τάξεις, δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ κρατηθῇ παρὰ τούτων, ὅταν ἐγένοντο φυλή.

Ὁ Παπισμὸς ἐπεχείρησε νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῶν φυλῶν καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἠθέλησαν νὰ ἐπικρατήσωσι φανεροῦντες γνώσεις, ᾐσθάνθησαν ἑαυτοὺς ἀδυνάτους εἰς τὴν ὁλότητα καὶ ὑπεχρεώθησαν νὰ σχηματίσωσιν εἰδικὴν κατηγορίαν, τὴν τῆς ἱερωσύνης ἵνα ἔχωσι τὴν δέουσαν ἐξουσίαν, διὰ νὰ καθοδηγῶσι τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸ καλόν.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἡ ἱερωσύνη ἦτο ἐμπεπιστευμένη εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὀνομαζομένους «τάξις μεμυημένων».

Τὸ Σχολεῖον τῆς Μέμφιδος, τὸ σχολεῖον τῆς Ἀβύδου, καὶ τὸ δευτερεῦον σχολεῖον τοῦ Ἐνὲχ, ἔδρασαν εἰς τοὺς μακρυνοὺς τούτους χρόνους. Τὰ σχολεῖα ταῦτα κατεῖχον διάφορα μυστήρια καὶ πᾶς ὑποψήφιος, μέλλων νὰ λάβῃ μέρος, ὤφειλε νὰ ὑποστῇ σκληροτάτας δοκιμασίας, διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι κατεῖχε τὰς φυσικάς, ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς ἰδιότητας, τὰς ἀναγκαιούσας διὰ τοὺς ἐπιδιωκομένους σκοπούς.

Τὰ σχολεῖα ταῦτα ὑπέσχοντο εἰς τοὺς μαθητάς των διαφόρους δυνάμεις.

1) Οἱ Σοφοί, οἱ ἐξερχόμενοι ἔκ τινος τῶν Σχολῶν τούτων, ἠδύναντο νὰ ἀναγινώσκωσι εἰς τὰ ἄστρα τὰ πεπρωμένα τῶν ἀνθρώπων.

2) Ἠδύναντο νὰ μάθωσι τὰς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων, νὰ μάθωσιν ὅ,τι κρυφὸν ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὕπαρξιν.

3) Ἠδύναντο νὰ συνδιαλέγωνται μετὰ τοῦ ἀοράτου κόσμου.

Ὁ σοφός, ὁ γενόμενος »Διδάσκαλος» ἠδύνατο νὰ διαθέτῃ δυνάμεις καὶ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ἰσχυρίζονται μάλιστα, ὅτι τινὲς τούτων ἠδύναντο νὰ κατευνάζωσι τὰς τρικυμίας. Λέγεται, ἐπίσης, ὅτι ἐθεάθη Σοφός, ὅστις διὰ τῆς ῥάβδου του, ἤλασε τὸν ῥοῦν τοῦ Νείλου. Πάντα ταῦτα, φαίνονται λίαν ἐξαιρετικὰ εἰς τὴν ἐποχήν μας,ἐν τούτοις ὅμως ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ τὴν αὐθεντικότητά των.

Ἂς ἔλθωμεν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, εἰς τὴν Ἰουδαϊκὴν ἐποχήν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἀνεχώρησαν ἐξ Αἰγύπτου, φιλοδοξοῦντες νὰ κατακτήσωσι τὴν ὑπεσχημένην παρὰ τοῦ Θεοῦ γῆν. Ὁ θρῦλος τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, εἶνε πασίγνωστος καὶ δὲν τὸν ἀνατέτω.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀραβίαν καὶ Μεσοποταμίαν. Βλέπομεν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τὸν Μωϋσῆν, ὅστις κάμνει θαύματα διὰ τῆς ῥάβδου του, καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀαρών. Π. χ. λέγεται ὅτι, ὁ Μωϋσῆς κτυπήσας διὰ τῆς ῥάβδου του ἕνα βράχον, ἔκαμε νὰ ἀναβλύσῃ ὕδωρ. Τὸ γεγονὸς τοῦτο, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς θαῦμα, διὰ τὰς γνώσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν ὁ Μωϋσῆς ἔκαμε καὶ ἐνώπιόν μας τὰ πράγματα ταῦτα, παρὰ τὸν κατ' ἐπιφάνειαν προχωρημένον πολιτισμόν μας, δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ τὰ ἐξηγήσωμεν καὶ ὅπως οἱ τότε Ἑβραῖοι, θὰ τὸ ἐδεχόμεθα ὡς θαῦμα.

Ὁ Μωϋσῆς ὡδήγησε τὸν λαόν του εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τεσσαράκοντα ἑπτὰ ἔτη μετὰ τὴν ἔξοδον τῆς Αἰγύπτου, ἵδρυσεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν τὸ πρῶτον βασίλειον.

Ἐκεῖ βλέπομεν ν' ἀναφαίνεται μία σχολή, περὶ τῆς ὁποίας ἔχομεν ἀπόδειξιν. Ἑκατὸν ἑπτὰ ἔτη βραδύτερον ὁ ἀρχηγὸς καὶ βασιλεὺς αὐτῶν Σολομών, ἐκδίδει ἀρχάς τινας αἵτινες φανερώνουν τὰς ῥίζας τῆς σχολῆς ταύτης. Μετέρχονται τὴν ὑψηλὴν Μαγείαν ἥτις ἐπιτρέπει τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν στοιχειωδῶν δυνάμεων καὶ ἥτις ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῦ Μωϋσέως.

Ἐπανευρίσκομεν, συνεπῶς, εἰς τὴν σχολὴν ταύτην, τὸν δάκτυλον τοῦ Μωϋσέως. Δίδονται καὶ ἐδῶ αἱ ἴδιαι ὑποσχέσεις ποὺ ἐδίδοντο εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν σχολείων τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ὁ Μωϋσῆς ἐμυήθη.

Ἡ συγγένεια αὕτη καθίσταται καὶ βάσις τῆς ἑβραϊκῆς μυήσεως.

Ταυτοχρόνως, διερχόμενοι τὴν θάλασσαν, βλέπομεν τὰ Ὀρφικὰ καὶ Πυθαγόρεια σχολεῖα εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν, ἐπωφελούμενα τῶν ἀντιλήψεων καὶ τῆς φιλοσοφίας τῶν ἀρχαίων παραδόσεων.

Διὰ μίαν περίοδον 4 ἕως 6 χιλιάδων ἐτῶν, καθ' ἣν διάφοροι Μυητικαὶ Σχολαί, κατέχουσαι τὴν παράδοσίν των, ἱδρύονται εἰς τὴν ἀνατολικὴν Μεσόγειον, ἡ ἀνθρωπίνη διανοητικότης ἐξελίσσεται καὶ παρατηροῦμεν καὶ μίαν προσπάθειαν τῆς διανοητικότητος ταύτης, πρὸς μεγαλειτέρας καὶ πλέον ὑψηλὰς ἀντιλήψεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων, ἡ ὑποδούλωσις καὶ ἡ ἀνθρώπινος σοφία, παρήγαγον σοβαρὸν γεγονὸς καθιερωθὲν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἱστορίας.

Ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται καὶ ἐκτὸς τῆς βεβήλου διδασκαλίας τὴν ὁποίαν κάμνει πρὸς διάφορα πρόσωπα, πρὸς ἐκείνους οἵτινες τὸν ἀκολουθῶσιν εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τὰ ὄρη, ὁ Χριστός, ἔχει πέριξ αὐτοῦ τοὺς μαθητάς του, τοὺς εὐσεβεῖς τούτους ἀνθρώπους,

οἵτινες τὸν ἤκουον μετὰ σεβασμοῦ καὶ τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε εἰς μέρη κατάκλειστα, λέγων: Ἐγὼ δὲν ἦλθον νὰ δώσω τὴν χαρὰν καὶ τὴν βασιλείαν τῆς γῆς, ἀλλὰ τὸ βασίλειον τῶν Οὐρανῶν.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἡ μύησις ἥτις ἐπεδίωκε τὴν κυριαρχίαν τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ἤλλαξεν ὄψιν, διότι ἡ ἀμοιβὴ δὲν εἶνε πλέον ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀνωτέρας ἐκτάσεις, εἰς τὴν ἀνωτέραν συνείδησιν.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ παρῆλθε ὅπως καὶ ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάστασίς του. Ἡ ἀνθρωπότης ἠκολούθησε διαφορετικὸν δρόμον πρὸς τὴν πρόοδον. Ἐθεάθησαν σκλάβοι ἀρνούμενοι νὰ ἀναγνωρίσωσι βασιλεῖς ὡς μεγάλους. Ἰδέαι φιλοσοφικαὶ ἦλθον εἰς φῶς καὶ τοῦτο ὑπῆρξε σπουδαία ὤθησις πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸν περιορισμὸν τῆς δυνάμεως. Παρελθούσης τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἡ ἀνθρωπότης ἐπανεῦρε τὸν ὕπνον της!

Ἡ λήθη λοιπὸν ἐπέζησε;

Διάφοροι ἑταιρεῖαι καὶ μεγάλαι σχολαὶ ἀναφαίνονται διὰ νὰ ἀντενεργήσωσι κατὰ τῆς νέας ἐποχῆς ἥτις ὑπῆρξε χριστιανική.

Ἡ Σχολὴ τῶν Ἐσενίων, ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ τῶν Πυθαγορείων καὶ ἄλλαι, ἱδρύονται καὶ ὡς ὑπόσχεσιν πρὸς τοὺς μαθητάς των ἐπανιδρύουσι τὰς ἀρχαίας παραδόσεις.

Μία σχολὴ ἐκ τούτων, συνεδύασε τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν πρὸς τὴν χριστιανικήν. Ἡ σχολὴ αὕτη ὠνομάσθη τῶν Ροδοσταυριτῶν, τῆς ὁποίας ἕδρα ἐγένετο διαδοχικῶς, ἡ Ἀττική, ἡ Ἔφεσος καὶ ἀκολούθως τὸ Βυζάντιον.

Οἱ Ροδοσταυρῖται, κατεῖχον εἰς τὰς κρυφίας αὐτῶν διδασκαλίας τὰς γνώσεις τῆς ἀρχαίας σοφίας, συμβολιζομένας διὰ τοῦ Ρόδου καὶ τῆς χριστικῆς σοφίας, συμβολιζομένας διὰ τοῦ Σταυροῦ.

Εἰς τὸ Ρόδον πρέπει νὰ βλέπῃ τις, οὐχὶ τὸ ἄνθος, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἑξαγράμμου.

Οἱ Ροδοσταυρῖται, ἐδίδασκον τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἔφθασεν εἰς ὡρισμένον στρῶμα τῆς μυήσεώς του ὅτι, πᾶς ἄνθρωπος ὤφειλε νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐξαγάγῃ καὶ ἐλευθερώσῃ ἐκ τοῦ ληθάργου, ἀτομικάς τινας ἰδιότητας καὶ ὅταν ἡ δραστηριότης αὕτη θὰ ἐξεδηλοῦτο, ἡ ἀνθρωπίνη ὕπαρξις θὰ ἠδύνατο δι' εὐεργετικοῦ τρόπου, νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς ὁλότητος, νὰ παραγάγῃ τὴν γαλήνην, νὰ δαμάσῃ τὴν τρικυμίαν καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην πέριξ αὐτῆς.

Καθίστατο οὕτω προστάτης καὶ οὐχὶ κυρίαρχος.

Πᾶς μεμυημένος, ἔλεγον οἱ Ροδοσταυρῖται, ὅστις θέλει νὰ ἔχῃ δυνάμεις ἀνωτέρας, πρέπει νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐξαπλώσῃ τὸ καλὸν καὶ νὰ δίδῃ τὴν εὐτυχίαν πέριξ αὐτοῦ.

Ἀκολούθως, ὅταν ὁ μεμυημένος διήρχετο ὡρισμένους βαθμοὺς μυήσεως, ὤφειλε νὰ ἐξωτερικεύῃ τὸ ἄτομόν του, ἐπιτρέπων εἰς τὴν ἐνσυνείδητον αὐτοῦ ἀρχήν, ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ σώματος

καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀπόστασιν, διὰ νὰ κάμῃ τὸ καλὸν εἰς τοὺς ὁμοίους του.

Εἰς τὸν τρίτον βαθμὸν τῶν Ροδοσταυριτῶν, ὁ Διδάσκαλος ἔλεγεν εἰς τὸν μαθητὴν ὅτι, ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἐξωτερικεύετο καὶ ὅστις θὰ ἔκαμε τὴν περίοδον τῶν δοκιμασιῶν μετὰ καλῆς θελήσεως καὶ ἀγάπης, ἐκεῖνος ἠδύνατο νὰ ὁρμήσῃ πέραν τοῦ Φυσικοῦ Πεδίου καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ ἀνωτέρων ὑπάρξεων, αἵτινες ζῶσι πέραν τοῦ πεδίου τούτου.

[Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές]

ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

ΠΡΟΟΔΟΣ

Ἐκπληροῦντες λυπηρὸν καθῆκον, ἀκολουθούσαμε μὲ τὸν φίλο μου μέσα σὲ μιὰ ἅμαξα, τὴν νεκρικὴ πομπὴ ποῦ κατηυθύνετο στὸ νεκροταφεῖο.

Εἴχαμε διασχίσει σχεδὸν τὴν ὁδὸν Ἀναπαύσεωςκαὶ ἤμουν βέβαιος, πῶς ἡ σιγή μας, ἡ μελαγχολία μας, ἦταν ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών μας ποῦ κάναμε *ἐπὶ τῶν ἐγκοσμίων*, σκέψεων ποῦ κάνει χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ καθένας μας, ὅταν περάσῃ ὁ θάνατος ἀπὸ πολὺ κοντά του.

Γύρισα ὅμως καὶ εἶδα τὸν φίλον μου. Δὲν ἐφαίνετο διατελῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν μὲ μένα. Πρὶν προφτάσω νὰ βρῶ ἀφορμὴν κουβέντας, ἐγύρισε μόνος του ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ εἶπε :

— Φίλε μου εἶνε ἐντελῶς περίεργο.

— Τί ἔπαθες ;

— Δὲν ἔπαθα τίποτα· ἀλλ' εἶνε ἐντελῶς περίεργο, αὐτὸ ποῦ συμβαίνει. Παρακολουθῶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποῦ ξεκινήσαμε, τοὺς ἀνθρώπους ποῦ χαιρετοῦν καὶ τί εἶδα ; Ὅλοι, ἀνεξαιρέτως χαιρετοῦν τὸν νεκρό.

— Καὶ τί ἤθελες νὰ χαιρετοῦν ;

— Καὶ σὺ λοιπὸν ὅμοιός τους εἶσαι ; Μὰ χριστιανέ μου, ὅταν περνάει λείψανο, χαιρετοῦμε μοῦ φαίνεται τὸν σταυρὸ ποῦ πάει ἐμπρὸς καὶ ὄχι τὸν νεκρό. Βεβαίως καὶ ἡ μνήμη τοῦ νεκροῦ εἶνε σεβαστή, ἀλλ' ὄχι μέχρι τοῦ σημείου τῆς θρησκευτικῆς ἐκδηλώσεως. Οἱ στρατιωτικοί, αἴφνης, ὅταν φέρουν σέβας, τὸ κάμνουν ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν σταυρόν, καὶ τὸ ἱερατικὸν ἐγκόλπιον ποῦ φέρει ὁ Δεσπότης.

— Δὲν τῶξερα.

— Ἔ! τότε χωρὶς κομπλιμέντα εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τοὺς πολιτισμένους. Καὶ ξέρεις ποιός εἶνε ὁ πολιτισμὸς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο; Ἰδού. Στὴν ἀρχὴ ποῦ περνοῦσε λείψανο, κάναμε τὸ σταυρό μας δοξάζοντες τὸ χριστιανικὸ σύμβολο, ἀκριβῶς ὅπως κάνουν ἡ γρηοῦλες. Ὕστερα εἴδαμε ὅτι ὁ χριστιανισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὰ ἔνστικτά μας καὶ τὸν ἀμφισβητήσαμε. Τότε, περιωρισθήκαμε νὰ βγάζομε μόνο τὸ καπέλλο μας, στὸ πέρασμα τοῦ σταυροῦ. Ὕστερα, ἡ ἐπιστήμη μᾶς εἶπε πῶς ὁ χριστιανισμὸς εἶνε βλακεία καὶ ἔτσι ἡ συνήθειά μας, δηλαδὴ ἡ πρόοδός μας, βρῆκε πρακτικώτερον νὰ τιμᾷ τὸν νεκρὸ καὶ ὄχι τὸν σταυρό.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΡΑΝΤΖΑΣ

ΨΥΧΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ Teder ἐκλιπόντος Διδασκάλου τοῦ Τάγματος τοῦ Μαρτινισμοῦ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ φυλλαδίου ἀρ. 2]

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, δύο Μεγάλαι Σχολαὶ τῶν Ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν, διαιροῦσι τὸν κόσμον.

Ἡ μία ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατέχει ἐν ἑαυτῷ δυνάμεις λεπτάς, ἱκανὰς νὰ ἐπηρεάζουν ἀπ' εὐθείας τὴν ὕλην καὶ τὸ πνεῦμα, ὅταν οὗτος τὸ θελήσῃ καὶ ἡ ἄλλη ἀρνουμένη τοῦτο, ὑποστηρίζει ὅτι, ὁ ἄνθρωπος κατέχει μονον τὴν δύναμιν νὰ ὁδηγῇ τὴν θέλησίν του καὶ νὰ ἐνεργῇ ἐπὶ ἄλλου ἐγκεφάλου καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένης ὕλης, διὰ τῆς προφορικῶς ὑποβαλλομένης ἰδέας.

Ἡ πρώτη Σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν οἱ μαγνητισταί, δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ἰσχὺν τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, διὰ τῆς ἐπιβολῆς μιᾶς ἰδέας, ἐνῷ ἡ δευτέρα, ἐκπροσωπουμένη σήμερον παρὰ τῶν ὑπνωτιστῶν, ἀμφισβητεῖ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν δύναμιν τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, ἐπὶ τῆς ἀψύχου ὕλης, ἄνευ φυσικῆς τινος ἐπαφῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἀνοργάνου ὕλης, ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς ὑποβολῆς.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ Ρεϊχενμπαχ ἀπεκάλυψε ἐπιστημονικῶς τὴν ὕπαρξιν μιᾶς ἀνερευνήτου δυνάμεως καὶ ἑνὸς ἀνερευνήτου φωτός, μία σταυροφορία ἐσχηματίσθη κατ' ἐκείνων οἵτινες ὑπεστήριζον ὅτι, ἤρκει ἡ ὑπνωτικὴ ὑποβολή, διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν ὅλα τὰ ἀπόκρυφα φαινόμενα καὶ οἵτινες, ἐπὶ πλέον ἐβεβαίουν ὅτι ὁ μεσάζων ἦτο τὸ πᾶν, ὁ δὲ ἐνεργῶν, τίποτε. Ἡ σταυροφορία αὐτὴ ἐξηκολούθησε μέχρις ἡμῶν καὶ σήμερον, χάρις

εἰς τὴν ὑποστήριξιν τὴν ὁποίαν συνήντησαν καὶ συναντῶσιν εἰς τοὺς κοινοβουλευτικοὺς κύκλους, καὶ οἱ ὑπνωτισταὶ νομίζουν ὅτι εἰς ἕνα κόσμον ἀπατηλὸν εἶνε δυνατὸν νὰ προτιμηθῶσιν αἱ ἀπατηλαί των θεραπεῖαι δι' ἀσθενείας ἀπατηλάς, πρὸς τὰς θετικωτέρας θεραπείας, φυσικὰς καὶ διαρκεῖς, τὰς γινομένας παρὰ τῶν μαγνητιστῶν.

Εἰς ἄλλην μου διάλεξιν ἀπέδειξα ὅτι, ὁ φυσιολογικὸς μαγνητισμὸς δὲν ἦτο οὔτε δεισιδαιμονία τοῦ μεσαίωνος, οὔτε σύγχρονον ὄνειρον. Θὰ προσπαθήσωμεν τώρα ν' ἀποδείξωμεν ὅτι, αἱ μέθοδοι καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μαγνητισμοῦ, ὡς θεραπευτικοῦ ἀγωγοῦ, εἶνε κατὰ πολὺ ἀνώτερα τῶν τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς.

Ἐπειδὴ ἡ λέξις ***ὑπνωτισμός***, συχνάκις συγχέεται πρὸς τὴν λέξιν ***μαγνητισμός***, ὀφείλομεν, πρὸ παντός, νὰ προσπαθήσωμεν νὰ διακρίνωμεν τὴν ὑπάρχουσαν διαφορὰν μεταξὺ τῶν θεραπειῶν τῶν ἐπιτυγχανομένων διὰ τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς καὶ τοῦ προσωπικοῦ μαγνητισμοῦ.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται — ἐὰν παραδεχθῶμεν τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς μεθόδου — προδιαθέτοντες τὸ ἄτομον, εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ὑποβολῆς, κατάστασιν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐγκέφαλος του, εἶνε ἀνοικτὸς διὰ πᾶσαν ὑποβολήν, τὴν ὁποίαν θέλει νὰ κάμῃ ὁ ἐνεργῶν. Ἐὰν εἴπῃ τις εἰς τὸ ἄτομον ὅτι πονεῖ, ἐνῷ δὲν πονεῖ ἢ ὅτι δὲν πονεῖ, ἐνῷ πονεῖ, τὸ πνεῦμα του θὰ δεχθῇ τὴν ὑποβολὴν καὶ ἐὰν αἱ δυνάμεις του, κανονιζόμεναι παρὰ τοῦ πνεύματος του, εἶνε ἱκαναὶ νὰ ἐφωδιάσουν ἢ νὰ ἀπαλείψουν τὸ φυσιολογικὸν αἴτιον τοῦ πόνου, ἡ ἀσθένεια, ἢ ἡ θεραπεία, θὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὸ σῶμα του.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν — τὴν τοῦ προσωπικοῦ μαγνητισμοῦ — ἡ θεραπεία γίνεται διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων τοῦ ἐνεργοῦντος, συνδυαζομένων πρὸς τὰς τοῦ ἀσθενοῦς, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ βοηθήσῃ τὴν φύσιν.

Αἱ δύο μέθοδοι, εἶνε φανερόν διαφέρουν πάρα πολύ.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν δὲν εἶνε καθόλου αἱ ἐξηντλημμέναι καὶ τεταραγμέναι δυνάμεις τοῦ ἀσθενοῦντος, αἵτινες τίθενται εἰς κίνησιν καὶ τοῦτο, μὲ ἀσήμαντα ἀποτελέσματα, ἂν ὄχι ἐπικίνδυνα.

Εἰς τὴν δευτέραν, αἱ ὑγιεῖς δυμάμεις τοῦ ἐνεργοῦντος, τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐπικαθήμεναι, διὰ νὰ εἴπω οὕτω, πρὸς τὰς τοῦ τελευταίου, ἀποκαθιστοῦν πρωτίστως τὴν ἰσορροπίαν, διὰ καταλλήλου προπαρασκευῆς τοῦ ἐνεργοῦντος, ὕστερον ἑνοῦνται πρὸς αὐτὰς καὶ τὰς βοηθοῦν ἵνα ἐνεργήσουν ἐπὶ τῆς ἀσθενείας.

Ἐξάγεται καθαρῶς ἐκ τῆς ἠτιολογημένη ἀναλύσεως τῶν δύο τούτων μεθόδων ὅτι, ἡ μέθοδος τοῦ ὑγιοῦς μαγνητιστοῦ, ὅστις γνωρίζει τί κάμνει, εἶνε περισσότερον προτιμητέα καὶ ἀσυγκρί-

τως ἀνωτέρα, τῆς μεθόδου τοῦ ὑπνωτιστοῦ ὅστις, ὡς ὑποβάλλων, ἐπαναπαύεται ἐξ ὁλοκλήρου ἐπὶ τῶν ἰδίων δυνάμεων τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦτο ἀσχέτως πρὸς τὴν σαθρότητα, τὴν ἀπελπιστικὴν κατάστασιν ἢ τὴν ἀκάθαρτον διάθεσιν, τῶν δυνάμεων τούτων.

Ἀλλὰ ἐδῶ εὑρισκόμεθα ἐνώπιον τῶν Ἰατρῶν τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Κράτους οἵτινες, διὰ λίαν εὐνοήτους λόγους, ἐνόμισαν ὅτι δύνανται νὰ γεννήσωσι μεταξὺ τῶν ἀσθενῶν τὴν ἀπιστίαν, σπείροντες παντοῦ τὴν ἰδέαν ὅτι, ὁ προσωπικὸς μαγνητισμὸς δὲν ὑπάρχει καὶ ὅτι ὅλα τὰ φαινόμενα ποῦ τοῦ ἀποδίδουν, δεν ἦσαν, ἐπὶ τέλους, παρὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς.

Συχνότερον, ὁσάκις δὲν ἐπιτυγχάνει τις ἕνα πρᾶγμα ἢ δὲν δύναται νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, προσπαθεῖ νὰ βεβαιώσῃ τὸ ἀδύνατον αὐτοῦ, ἰδίως ὅταν ἡ ἀπιστία, οὕτω πως διαδεδομένη, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν διαδίδοντα. Τοῦτο, ἄλλως τε, εἶνε ἓν τῶν μεγάλων μέσων χρησιμοποιούμενον εἰς τὸν κόσμον τοῦ σκεπτικισμοῦ. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, ὁ λίαν ὀνομαστὸς ἰατρὸς Braid, βλέπων ἑαυτὸν ἀνίκανον, παρὰ τὰ διπλώματά του, νὰ παράγῃ μαγνητικὰ φαινόμενα διὰ τῶν συνήθων μεθόδων τῶν μαγνητιστῶν, ἠρνήθη ἁπλούστατα τὸ δυνατὸν τῶν φαινομένων τούτων καὶ ἐνόμισε ὅτι δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ κοινόν, προσφέρων εἰς αὐτό, ἓν κακὸν ἀντίγραφον τοῦ μαγνητισμοῦ, ἀποκτηθὲν διὰ τοῦ κόπου τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ὑποβολῆς.

[Συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς]

ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως

Ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς εἶναι ἓν ζήτημα ὅπερ μᾶς ἐνδιαφέρει τόσον πολύ, μᾶς συγκινεῖ τόσον αἰσθητικῶς, ὅσον ἡ ζωὴ μᾶς γοητεύει, μᾶς ἡδύνει καὶ μᾶς σκανδαλίζει ἅμα μὲ τὴν ἀνιότητα τῆς ὕλης της καὶ μὲ τὰ στενὰ τοῦ πνεύματος ὅρια, δι' ὧν εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ διέλθωμεν. Τόσοι καὶ τόσοι φιλόσοφοι ἐπεχείρησαν νὰ ἐξεύρωσι μίαν λύσιν, πάντοτε ὅμως ὁ σκοπὸς κεκρυμμένος βαθειὰ μὲ τὰ ἄλλα τῆς Φύσεως ἀπόρρητα τοὺς εἰρωνεύεται, τοὺς διαχωρίζει εἰς στρατόπεδα ἐνάντια, τοὺς παραπλανᾷ εἰς θεωρίας παραλόγους καὶ ἀντιφατικάς.

Πολλὰ δόγματα περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς ὑπάρ-

χουσι· τὸ κυριωτερον εἶναι τὸ τῆς σχολῆς τῶν ἀπαισιοδόξων· οὗτοι μᾶς λέγωσι: Ἡ ζωὴ ἔγινε διὰ τὸ μηδέν. τόσα ὄντα ποῦ τυραννοῦνται παίζουν ρόλον ἰδιαίτερον μέσα εἰς τὸ ἄπειρον τῆς φύσεως θέατρον, χάριν ἑνὸς ἡδονικοῦ Θεοῦ. Ἄλλο, εἶναι τὸ τῶν ἡδονιστῶν ὅρα καὶ ἀρχαίους διαδόχους τῆς Ἐπικουρείου σχολῆς. Οὗτοι ἐπρέσβευον ὅτι, ἡ ἡδονὴ εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ ἡ εὐδαιμονία τῆς ὑπάρξεως τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Καὶ τελευαῖον, τὸ καὶ σοβαρώτερον, εἶναι τῶν ἠθικῶν, οἵτινες λέγουν ὅτι ἡ ἠθικοποίησις εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Οἱ τελευταῖοι, δὲν ὁμιλοῦσι οὐδόλως περὶ τοῦ ἄλλου ζωϊκοῦ βασιλείου, ὡς περιέχοντος ζῶα ἄνευ ψυχῆς!!!

Ὅλα ὅμως ταῦτα τὰ δόγματα εἶναι ἀνυπόστατα, διότι δὲν ἐξετάζονται ἐν αὐτοῖς τὰ δύο ἀντιτιθέμενα, ἤτοι τὸ κακὸν καὶ τὸ καλόν, ἅτινα ἐνυπάρχωσι καὶ συνιστῶσι τὸ ἁρμονικὸν τῆς Φύσεως ὅλον.

Ἤτοι, μᾶς λέγουν αὐτὰ οἱ ἀπαισιόδοξοι, διότι λαμβάνουσι ὑπ' ὄψει των μόνον τὴν ὑπὸ τῆς Φύσεως παίδευσιν τῶν ὄντων της· τὴν καλαισθησίαν της, τὴν ἁρμονίαν, τὴν κοχλάζουσαν ζωὴν καὶ τόσα ἄλλα δῶρα της, δὲν ἔχουσι δὲ τὴν παρατηρητικότητα νὰ τὰ διακρίνωσι. Οἱ ἡδονισταὶ ἐξετάζουσι ἀντιθέτως πάλιν τὸ ζήτημα. Τέλος οἱ ἠθικολόγοι διακρίνουσι μὲν καὶ τὰ δύο, δὲν τὰ συνδυάζωσι ὅμως, ἀλλὰ τὰ ἀφίνωσι ὄχι μόνον χωρισμένα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἕνα καλοῦσι διάβολον καὶ τὸ ἕτερον θεῖον. Ἐνῷ καὶ τὰ δύο ἀποτελοῦσι ἁρμονίαν τῆς Φύσεως,

Συμβαίνει πράγματι, ἐξωτερικῶς, μόνος σκοπὸς νὰ φαίνεται πολλαπλασιασμὸς τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου· ὅλα δὲ τὰ ἄλλα ἐξυπηρετοῦσι καὶ βοηθοῦσι τὸν νόμον αὐτὸν τῆς διαιωνίσεως. Ἄς μὴ εἴπῃ δὲ κανεὶς ὅτι, ὁ πολλαπλασιασμὸς δὲν εἶναι σκοπός, ἀλλὰ φαινόμενον τῆς ζωῆς, διότι ἡ ζωὴ τελειώνει καὶ ἑπομένως διακοπτομένη θὰ διακόπτεται καὶ ὁ σκοπός, ἐνῷ ἡ ζωὴ ἐξελισσομένη καὶ δρῶσα ἀενάως εἰς τὸ ἄπειρον δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ

νὰ ἐκπληροῖ ἀεννάως καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς ἐν τῇ Δημιουργίᾳ. Καὶ ἀπὸ ταύτης μόνον τῆς ἀπόψεως ἐξεταζομένη ἡ ζωὴ καταρρίπτει τὰς θεωρίας τῶν ἀπαισιοδόξων καὶ ἡδονιστῶν.

ΕΚΛΕΚΤΙΚΟΣ

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ

Περίεργος ἀποκάλυψις τοῦ ἀστρικοῦ ἀποτυπώματός των, ὡς ταῦτα ἐγένοντο 3500 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

«Ὁ οὐρανὸς εἶναι πεπληρωμένος ὑπὸ ἀστρικῶν κόσμων. Ἕκαστος τούτων, κρύπτει καὶ ἓν μυστήριον, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος τούτων, ἀντιπροσωπεύει ἕνα ἀριθμόν. Εἷς ἀριθμὸς εἶναι μία ποσότης καὶ ἡ κατάληξις τοῦ ἀριθμοῦ, εἶναι ἡ Μονάς. Οἱ ἰσχυροὶ σοφοὶ τοῦ παρελθόντος, ἐκ τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης συνταγῆς, συνέλαβον τὸ κρυφὸν μυστήριον τῆς Μονάδος. Οἱ χρόνοι παρῆλθον, ἡ νόησις τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, ἔχουσα ὡς θεμέλιον τὴν Μονάδα, ὡς ἀξίωμα ἱερωθὲν ὑπὸ τοῦ παρελθόντος, ἐξηλείχθη πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην τῆς πίστεως καὶ ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, ἔκαμε θαύματα. Ἀλλὰ ὁ χρόνος παρῆλθε, ὅπως ἐγὼ ὁ ταπεινὸς θεράπων τῆς Μεγάλης Ἀληθείας, Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος καὶ εἰς μίαν συγκεντρωτικὴν ἕλξιν, ἔλαβα τὴν ὑπερτάτην ἀποκάλυψιν, προερχομένην ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ Θεοῦ.

» Ἐνώπιον ὑμῶν, πάντων συγκεντρωμένων, ὁμολογῶ τὸ νέον τοῦτο ἄρθρον πίστεως.

» Ἡ Μονὰς εἶναι εἷς ἀριθμός, ἄρα ἡ Μονὰς εἶναι μία ποσότης, ἡ ποσότης πολλαπλασιάζεται, ἡ Μονὰς δὲν εἶναι ποσῶς ἁπλῆ, ἀλλὰ σύνθετος.

» Τὸ μέγα μυστικὸν τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, εἶναι ἡ ἀνάλυσις τῆς Μονάδος. Ἡ ἀναλελυμένη Μονάς, δὲν ἀλλοιοῦται καθόλου καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐνυπάρχει τὸ μέγα μυστήριον.

» Ἡ ἀναλελυμένη Μονάς, δὲν δύναται ποσῶς νὰ διαιρεθῇ, τοῦτο δὲ εἶναι ἀσύλληπτον. Ἐν τούτοις, εἰς τὴν Μονάδα καὶ εἰς τὴν ἀνάλυσίν της, εἰς τὴν μελέτην καὶ κατανόησίν της, ὑπάρχει ἀκόμη κόσμος μυστηρίων. Ἡ γνῶσις τῆς κεκρυμένης ταύτης ἀποκαλύψεως, δὲν δύναται νὰ προφερθῇ, διότι καμμία ἀνθρωπίνη γλῶσσα, δὲν δύναται νὰ τὴν καθορίσῃ.

» Ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ἀληθείας ταύτης, εἶναι: Τί εἶναι Μονάς; μία Μονὰς εἶναι ἡ ἐσχάτη ἐκδήλωσις τοῦ ἀδιαιρέτου. Ἡ

Μονὰς εἶναι πλῆθος μὴ ὑποκείμενον εἰς ἄρνησιν, ἀλλὰ τὸ πλῆθος τοῦτο, δὲν δύναται καθόλου νὰ διαχωρισθῇ. Ἡ ἀποκάλυψις, ἐρωτᾷ: Πῶς, λοιπόν, ἡ Μονὰς δύναται νὰ εἶναι πλῆθος μὴ διαχωριζόμενον; Ὁ ἀποκαλύπτων, ἀπαντᾷ: Ἡ Μονὰς δὲν εἶναι καθόλου πλῆθος, ἀλλὰ ἐκδηλοῖ τὸ πολλαπλοῦν. Δὲν διαχωρίζεται, ἀλλὰ εἰς τὴν ὑπερτάτην αὐτῆς δύναμιν, ἐκδηλοῖ διάστασιν δράσεως. Εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὅ,τι δὲν εἶναι δι' ἑαυτήν, οὖσα δι' ἑαυτήν, ὅ,τι δὲν δύναται νὰ εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ Μονὰς εἶναι ἀνάλογος πρὸς κύκλον, ἡ διάμετρος τοῦ ὁποίου ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν περιφέρειαν τρεῖς φοράς. Ὅπως, λοιπόν, ὁ κύκλος, συγκεντρώνει τελείαν ὁμογένειαν εἰς τὴν κυκλικὴν αὐτοῦ γραμμήν, φανερώνων τὸ ἀδιαχώρητον, οὕτω καὶ ἡ τριπλῆ Μονάς, εἶναι μοναδική, εἰς τὴν ἐκδήλωσίν της. Τὰ μεγάλα ὠφελήματα τὰ ὁποῖα οἱ σοφοὶ δύνανται νὰ ἀποκτήσουν ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, σᾶς ἀπεκαλύφθησαν.

» Τὸ θεῖον πνεῦμα, μοῦ ὑπηγόρευσε τοὺς ἱεροὺς τούτους λόγους καὶ ἐγώ, ἐκπληρῶν ἱερὸν καθῆκον, σᾶς τοὺς μετέδωσα καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης καὶ ὑπερτάτης ταύτης θείας χάριτος, ἐνεπνεύσθην τὸ ἰδεογραφικὸν σχῆμα τοῦ μυστηρίου τούτου, διὰ νὰ μείνῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

» Τὸ σχῆμα εἶναι ὁ πτερωτὸς λέων, μὲ μορφὴν ἀνθρωπίνην καὶ τοὺς πόδας τοῦ ταύρου, τὸν ὁποῖον οἱ γλύπται ἐλάξευσαν ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ ὑπερκειμένου ἡμῶν.

» Ἐγερθῆτε, διδάσκαλοι καὶ ἀδελφοὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀκολουθήσατέ με, ἵνα ἀποκαλύψωμεν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸ πρόσωπον τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον συμβολίζει ὁ πτερωτὸς λέων (Ρούχα).»

Οἱ ἱεροφάνται ἠγέρθησαν, ἐχαιρέτισαν διὰ ἱερατικῆς γονυκλισίας τὴν μεγάλην θεότητα, ὁ Μέγας Διδάσκαλος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ πάντες ἐξῆλθον συγκεντρωμένοι καὶ σκεπτικοί, ἐκ τῶν λόγων τοῦ πεφωτισμένου Διδασκάλου. Τοὺς ἠκολουθήσαμεν καὶ τὸ ἀνώτερον πνεῦμα μοῦ εἶπε.

— Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ὁράματος τούτου ἔληξε, ὑπάγωμεν νὰ παραστῶμεν καὶ εἰς τὸ ἕτερον.

Ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ ὑπογείου Ναοῦ, ἀκολουθοῦντες πάντοτε τοὺς μεγάλους ἱεροφάντας καὶ εἴδομεν μέγα πλῆθος συγκεντρωμένον πέριξ τεραστίου μνημείου, προφυλαγμένου διὰ ξυλίνου περιφράγματος. Κάτωθεν τοῦ μνημείου καὶ πρὸς ἀνατολάς, ἡ μεγάλη ἱέρεια τῆς Ἴσιδος, βοηθουμένη ὑπὸ παρθένων ἀφιερωμένων, ἐλάμβανε τὰ δῶρα τῶν πιστῶν. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Μέμφιδος, συνοδευόμενος ὑπὸ ὅλων τῶν πολιτικῶν τιτλούχων, παρίστατο ἀπὸ θρόνου ἐπίτηδες δι' αὐτὸν κατασκευασθέντα. Οἱ μεγάλοι Ἱεροφάνται ἔφθασαν πλησίον τοῦ μνημείου. Ἦτο ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος ἔρριπτε τὰς πρώτας χρυσᾶς ἀκτῖνάς του. Πρὸ τῶν

ὀφθαλμῶν μου, ἐξετυλίχθη μία ἱερὰ λιτανεία καὶ πάντες διὰ μιᾶς φωνῆς, λαός, Βασιλεὺς καὶ Ἱεροφάνται, ἔψαλλον τὸν ὕμνον τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος. Ὁ Μέγας Διδάσκαλος, ἔδωσε τέλος διαταγὴν καὶ ἡ Μεγάλη Ἱέρεια τῆς Ἴσιδος, ἀνῆλθε μίαν κλίμακα καὶ δι' ἑνὸς κτυπήματος σφυρίου, κατέρριψε τὰς τρεῖς πρώτας σανίδας τοῦ περιφράγματος. Μεγαλοπρεπὲς πρόσωπον, ὡραῖον ἀλλὰ τρομερόν, ἐφάνη. Ἦτο ἡ κεφαλὴ τῆς Σφιγγὸς (Ρούχα). Ὁ λαὸς εἰς τὴν θέαν ταύτην ἐνεθουσιάσθη, ἐνῷ ὁ ἥλιος διὰ τῶν ἀκτίνων του, ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον τῆς ἐκτάκτου ταύτης ἐμφανίσεως. Εἴδομεν τότε ἐξαιρετικὸν θέαμα.

Ἡ Σφὶγξ κλείει τοὺς ὀφθαλμούς, συσπᾷ τὰ βλέφαρα, προσδίδει μειδίαμα εἰς τὴν μορφήν της καὶ ἐπανακτᾷ τὴν ἀπάθειάν της.

Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο, λαός, Βασιλεὺς καὶ Ἱεροφάνται ἔπεσαν κατὰ πρόσωπον τῆς γῆς.

Οἱ ξυλουργοὶ ἐτέθησαν εἰς ἔργον καὶ ἐκρήμνισαν τὸ ξύλινον περίφραγμα τοῦ κολοσσοῦ μόλις συγκρατούμενον καὶ ἐν μέσῳ τῶν ξύλων τούτων, ἀνεφάνη ἐπὶ ὀρθογωνίου βάσεως, εἴκοσι μέτρων ὕψους, τὸ μεγαλοπρεπὲς σύμβολον τῆς ἀρχαίας σοφίας τῶν Αἰγυπτίων. Τὸ πρόσωπον τῆς Σφιγγὸς ἦτο λευκόν, οἱ ὀφθαλμοὶ μελανοὶ καὶ ἡ κόμη ἐρυθρᾶ. Δύο χρυσοῖ δακτύλιοι ἐκρέμαντο ἐκ τῶν ὤτων της. Τὸ σῶμα ἔμπροσθεν μέν, κίτρινον, ὄπισθεν δὲ πράσινον, κίτρινον καὶ κόκκινον. Αἱ πτέρυγες, εἰς τὰ ἄκρα λευκαὶ καὶ εἰς τὸ κέντρον μαῦραι.

Εἷς ἱεροφάντης ἠγέρθη, ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς ἕνα ἄνθρωπον 30 ἕως 35 ἐτῶν καὶ τὸν ὡδήγησεν ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου, λέγων :

— Ἰδοὺ Μεγάλε σοφὲ καὶ Διδάσκαλε, ὁ ἐκτελεστὴς τῶν ὑψηλῶν σου συλλήψεων.

Ὁ Μέγας Διδάσκαλος ἠσπάσθη τὸν ἄνθρωπον, τοῦ παρέδωσε δύο κυλίνδρους, περιέχοντας χειρόγραφα ἐξυμνοῦντα τὸ ἔργον τοῦ γλύπτου. Ὕστερον, ὁ ἴδιος Ἱεροφάντης, ὡδήγησε τὸν νεαρὸν γλύπτην πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Βασιλέως, ὅστις ἀφοῦ τὸν ἠσπάσθη, τοῦ προσέφερεν ὡς δῶρον δέκα σκλάβους τοῦ πολέμου καὶ δύο καμήλους, φορτωμένας διὰ τεσσάρων σάκκων χρυσοῦ. Ὁ αὐτός, ἐπίσης Ἱεροφάντης, ὡδήγησεν ἀκολούθως τὸν γλύπτην πρὸ τῆς μεγάλης Ἱερείας τῆς Ἴσιδος, μιᾶς ὡραίας παρθένου, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ἀξιοθαυμάστου καλλονῆς. Ὁ νεαρὸς γλύπτης πρὸ τῆς καλλονῆς ταύτης, ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη Ἱέρεια ἐδοκίμασε τὴν αὐτὴν σύγχυσιν. Εἶδον, ὅτι κρυφὸς ἔρως ἐθέρμαινε τὰ δύο ταῦτα πνεύματα.

Διὰ τρεμούσης χειρός, τὸν ἐστεφάνωσε διὰ στεφάνου ἐξ ἀνθέων καὶ τὸν ἠσπάσθη. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, αἱ τελευταῖαι σανίδες τοῦ κρηπιδώματος ἔπιπτον ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν ξυλουργῶν. Καὶ τὴν στιγμὴν πάλιν ἐκείνην, συνέβη τὸ ἑξῆς ἀτύχημα

Ὁ τελευταῖος στῦλος πίπτων κρημνιζόμενος, προσέκρουσεν εἰς τὴν κόμην τῆς Σφιγγός. Τὸ κτύπημα τοῦτο ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸν εἰς τὸ γόνυ τοῦ νεαροῦ γλύπτου διὰ τεμαχίου λίθου, ὅπερ ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ ἀγάλματος. Τὸ ἀτύχημα τοῦτο ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς σοφοὺς τῶν Πυραμίδων, τὸ μυστικὸν αἴσθημα τοῦ γλύπτου καὶ τῆς μεγάλης Ἱερείας τῆς Ἴσιδος. Ὁ Ἔρως, πρὸς μίαν ἀφιερωμένην παρθένον εἰς τὴν θεότητα, ἦτο ἀσέβεια. Διεῖδον, ὅτι ὁ τεχνίτης οὗτος, θὰ ἀπέθνησκε ἐκ τοῦ τραύματός του καὶ ὅτι ἡ μεγάλη Ἱέρεια, παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, θὰ τοῦ ἐγλύκανε τὰς τελευταίας του στιγμάς. Τὸ ἀτύχημα τοῦτο παρῆλθεν ἀπαρατήρητον. Ὁ Μέγας Διδάσκαλος ἠγέρθη καὶ ἀνέπεμψε συμβολικὴν προσευχήν, ἐνῷ ὁ κόσμος ἤρχισεν ἀποχωρῶν ἀπὸ τὸν ἱερὸν τόπον, διὰ νὰ ἑορτάσῃ τὸ γεγονός.

Ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ Ἱεροφάνται ἐπλησίασαν τὸν Μέγαν Διδάσκαλον, ὅστις τοὺς ἐπρόφερε λόγους τινὰς εἰς τὰ ὦτά των. Εἰς τὸ ἀχανὲς τοῦτο περιβάλλον, ἐμείναμεν μόνοι μὲ τὸν Μέγαν Διδάσκαλον, ὅστις κατελθὼν ἐκ τοῦ θρόνου του, μὲ ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Μυστικὲ Πάτερ, ἐλθὼν ἐνταῦθα ἔλαβες γνῶσιν τοῦ γεγονότος τὸ ὁποῖον ἐκτυλίσσεται πρὸ τόσων αἰώνων. Νῦν, ἀπερχόμενος ἐντεῦθεν, δύνασαι νὰ εἴπῃς πρὸς πάντας τοὺς ἀνὰ τὴν γῆν ἐνλεκτούς, τὸ μυστικὸν τοῦ πτερωτοῦ λέοντος.

Κλίνων κατόπιν πρὸς τὰ ὦτά μου, μοὶ εἶπεν:

— Ὁ πτερωτὸς λέων, συμβολίζει τὴν θεότητα. Ἡ κεφαλή του συμβολίζει τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν νοητικὴν αὐτῆς ἐνέργειαν. Τὸ σῶμα, τὴν ἐκδήλωσιν εἰς τὴν ἀστρικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν καὶ οἱ τέσσαρες πόδες τὴν ἐκδήλωσιν αὐτοῦ εἰς τὰ τέσσαρα στοιχεῖα τῆς Δημιουργίας. Αἱ πτέρυγες συμβολίζουν τὴν θείαν οὐσίαν τοῦ συμβόλου. Πήγαινε, ἄγνωστε πάτερ καὶ μὴ λησμόνει ποσῶς, ὅταν θὰ φέρῃς εἰς τοὺς πατρικούς σου βραχίονας ἕνα ἐκλεκτόν, μὴ λησμόνει νὰ ψιθυρίσῃς τὸ μυστικὸν τοῦ πτερωτοῦ λέοντος, εἰς πάντας δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Σύμπαντος, εἰπέ, ὅτι ἐγένεσο μάρτυς τῆς ἀληθείας τὴν ὁποίαν κατείχομεν.

Εἰς μίαν φωτεινὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, ἡ Σφὶγξ ἐξηφανίσθη καὶ ὁ μέγας Ἱεροφάντης συνεχωνεύθη μὲ τὸ ἔμβλημα τοῦτο τῆς ἐφευρέσεώς του. Ἀνήλθομεν πάλιν τὴν μυστηριώδη ὁδὸν τοῦ παρελθόντος καὶ μετ' ὀλίγον, εὑρέθην μόνος, καθήμενος ἐπὶ τοῦ λίθου μου, εἰς τὸ σκοτεινὸν ὑπόγειον. Ἤμην μόνος καὶ ἡ ἀπομόνωσίς μου, μοῦ ἐφάνη μεγάλη, ἡ σιωπὴ μὲ ἐπίεζε καὶ τὸ σκότος μὲ ἐτρόμαζεν.

Ἀνεχώρησα καὶ τὸ μελαγχολικόν μου βλέμμα, ἐξετείνετο ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἐνεσάρκωναν τὴν αἰωνίαν δόξαν.

Κάϊρον, τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου 1914.

ΔΩΡΟΣ

Μεταφυσικα Φαινομενα

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον δημοσιεύομεν πάντα τὰ φαινόμενα τὰ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν μεταφυσικὴν ἐν γένει. Δεχόμεθα εὐχαρίστως ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν μας πᾶσαν σχετικὴν ἀνακοίνωσιν, σύντομον, ὑπεύθυνον καὶ ἐνυπόγραφον.

Ὅραμα τηλεπαθείας

Εἷς φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, διαμένων ἐν Λωζάνη τῆς Ἑλβετίας, εἶχε γνωρίσει θελκτικὴν κόρην, εἰς μίαν ἑσπερίδα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπανειλημμένως ἐχόρευσεν. Ἡ κόρη αὕτη, ἠσθένησε κατόπιν ὑπὸ βρογχίτιδος μὲ ἐπιπλοκὴν μηνιγγίτιδος.

Νύκτα τινά, ὁ φοιτητής, χωρὶς καθόλου νὰ σκέπτεται τὴν κόρην αὐτήν, ἀπεσύρθη νὰ κοιμηθῇ. Ἐν τούτοις, ἦτο πολὺ ἀνήσυχος καὶ ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο.

Κατὰ τὰς 10 1)2 μ. μ. εἶδεν εἰς τὸ παράθυρόν του ὁλόκληρον τὴν κόρην, ὄπισθεν δὲ αὐτῆς, σκελετὸν κρατοῦντα δρέπανον.

Μικρὰ πάλη ἠκολούθησε μεταξὺ τοῦ σκελετοῦ καὶ τῆς κόρης ὁπότε τὸ δρέπανον ὑψωθέν, ὑπὸ ἀοράτου δυνάμεως, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κόρης καὶ τὴν ἔκοψεν εἰς δύο.

Τὸ ὅραμα τοῦτο ἠκολούθησε δεύτερον.

Ὁ νέος εἶδε, κατόπιν, ἓν φέρετρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου διέκρινε τὴν κόρην ἐνδεδυμένην διὰ λευκῆς ἐσθῆτος.

Τὴν πρωΐαν διηγεῖτο τὸ ὅραμά του εἰς τοὺς οἰκείους του οἵτινες ὀλίγον ὕστερον, ἐπληροφορήθησαν ὅτι τὴν αὐτὴν ὥραν ἡ κόρη εἶχεν ἀποθάνει.

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΙΟΥ ΦΙΛΟΛ. ΑΓΩΝΟΣ

Τὴν 21ην Μαΐου, ἐγένετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Φιλολ. Συλλόγου Παρνασσοῦ ἡ κρίσις καὶ ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τοῦ Καλοκαιρινείου φιλολογικοῦ ἀγῶνος.

Ὁ ἔγκριτος καὶ φιλόμουσος ἐξ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης κ. Α. Καλοκαιρινός, εἶχε προσφέρει διὰ τὸν ἀγῶνα δισχιλιόδραχμον βραβεῖον, ὁ δὲ Σύλλογος Παρνασσός, ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ ἀγωνοθέτου, εἶχε προκηρύξει διαγωνισμὸν πρὸς συγγραφὴν θεατρικοῦ ἔργου, ἀπὸ τῆς φάρσας μέχρι τῆς τραγῳδίας.

Ὁ κ. Γ. Πώπ, ἀκούραστος εἰς τὸ νὰ παρακολουθῇ καὶ νὰ ἐν-

δυναμώνῃ τὴν φιλολογικὴν κίνησιν τοῦ τόπου μας διὰ πάσης δυνατῆς συμβολῆς, ἀπήγγειλε τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελεσθείσης παρὰ τοῦ κ. Σ. Μενάρδου, Λ. Ἐνυάλη καὶ αὐτοῦ τοῦ κ. Πώπ, εἰσηγητοῦ.

Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ὑπεβλήθησαν ἓξ ἔργα, ἐξ ὧν τὰ τρία ἐθεωρήθησαν ὡς δοκίμια. Ἐκ τῶν ὑπολοίπων τριῶν, τὰ δύο ἐκρίθησαν ἄξια βραβεύσεως. Τὰ ἔργα ταῦτα ἦσαν ἡ «Ρίτα Δράκα» τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως κ. Τιμ. Ἀμπελᾶ, καὶ αἱ «Δύο Φωτιὲς» τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ, ὅπερ ἐκρίθη πρῶτον κατὰ σειρὰν βραβεύσεως.

Ἐπιστοποιήθη ὅτι, ὁ διαγωνισμὸς οὗτος διεξήχθη μετὰ αὐστηροτάτης ἀμεροληψίας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν ἐπανελήφθησαν τὰ παράπονα ἅτινα ἠκούσθησαν, ἀτυχῶς, πέρυσι, κατὰ τὸν Φιλαδέλφειον ποιητικὸν διαγωνισμόν.

Τὸ ἔργον τοῦ Διευθυντοῦ μας, θὰ διδαχθῇ πιθανῶς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη, κατὰ τὴν τρέχουσαν περίοδον.

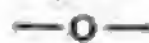
ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας νόμον, ἐζητήσαμεν ἁρμοδίως νὰ μᾶς ἐπιτραπῇ καὶ δημοσιεύομεν τὰ ἄρθρα τῶν ἀξιολογωτέρων ξένων περιοδικῶν τῆς Εὐρώπης. Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν σήμερον, ὅτι δύο ἐκ τούτων, ἡ «Revue Spirite» καὶ «Les Amitiés Spirituelles» μᾶς ἐχορήγησαν τὴν ἄδειαν νὰ κάμωμεν ἐλευθέραν χρῆσιν τοῦ περιεχομένου των. Τὰς διευθύνσεις τῶν ἄνω περιοδικῶν εὐχαριστοῦμεν καὶ δημοσίᾳ.

Εἰς Παρισίους ἐξεδόθη νεώτερον ἔργον τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως Ἰωάννου Φινῶ : «*Ἐπιστημονικὴ Κατάκτησις καὶ ἡ Ἀθάνατος Ψυχή*». Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἐπιστήμης τῆς Εὐτυχίας, ἐκθέτει καὶ ἐξηγεῖ, κατὰ τὴν μέθοδόν του, πλεῖστα ψυχικὰ φαινόμενα χωρὶς ν' ἀρνῆται καὶ τὴν περὶ ὑπάρξεως πνεύματος ὑπόθεσιν. Ὁ κ. Ι. Φινῶ, τάσσεται, ἐν τούτοις, κατηγορηματικῶς ὑπὲρ τῆς μετὰ θάνατον ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς.

Σ. Σ. Ε. Σημειωτέον ὅτι ἄλλο εἶνε πνεῦμα καὶ ἄλλο ψυχή.

Εἰς τὴν Foggia τῆς Ἰταλίας, εἷς καπουτσῖνος, ὀνόματι Pio de Pietra Elcina, κάμνει θεραπευτικὰ θαύματα. Θεραπεύει ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδυνήθησαν νὰ θεραπεύσωσιν οἱ ἰατροί, δι' ἐπιθέσεως ἁπλῆς τῶν χειρῶν. Ἐξήτασαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τὰς ἐπιτυγχανομένας θεραπείας, ἀλλὰ δὲν κατωρθώθη νὰ ἐγερθῇ οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ὑπόνοια. Τὸ Βατικανὸν ἀπέστειλε ἐπιτροπὴν πρὸς ἐξέτασιν, ἥτις ὅμως μὴ δυνηθεῖσα ν' ἀνα-

καλύψῃ τίποτε, περιωρίσθη νὰ χαρακτηρίσῃ, εἰς τὴν ὑποβληθεῖσαν ἔκθεσίν της, τὰ γεγονότα ταῦτα ὡς «θαυμάσια καὶ ὑπερφυσικά».

—o—

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Λούθηρος ἐπρέσβευεν ὅτι αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον κατελαμβάνοντο ὑπὸ ὕπνου ὅστις θὰ παρετείνετο μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἐξαγγελθείσης ἡμέρας τῆς κρίσεως. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὴν πεποίθησίν του ταύτην ἠναγκάσθη νὰ ἀποβάλῃ διότι ὡς ἀναφέρει ὁ F. Myers, εἰς τὸ βιβλίον του, «*Ἐπικοινωνία*», ὁ Λούθηρος κατ' ἐντολὴν τῆς ἀποθανούσης μητρός του, ἐμφανισθείσης εἰς τὴν ἀδελφήν του Φλωρεντίαν, προέβη εἰς συστηματικὴν μελέτην καὶ ἐξέτασιν τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς τῆς ψυχῆς. Πολλαπλαῖ πνευματιστικαὶ συνεδριάσεις ἐγένοντο εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὰ ἐπικοινωνήσαντα πνεύματα, ἔπεισαν τὸν Λούθηρον περὶ τῆς ἐπανόδου των μεταξὺ τῶν ζώντων.

—o—

Ἐλάβομεν τὰ ἐκδοθέντα δύο βιβλία τοῦ πνευματιστοῦ κ. Λ. Μπεμώτα (Αον καὶ Δον) ἄξια ἰδιαιτέρας μνείας, τὴν ὁποίαν θὰ κάμωμεν ἐκτενεστέραν προσεχῶς.

—o—

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι περιοδικά :

«*Ἐθνικὴ Ζωή*», Ἀθῆναι, μὲ συνεργασίαν τῆς κ. Ξ. Καλοστύπη, Θ. Βελιανίτη, Π. Νιρβάνα, κλπ.

«L' Ordre Social», Νίκαια, «Ligue Francaise», Παρίσιοι, «Alerte», κλπ., κλπ.

«*Ἀλήθεια*», Σύρου.

«*Γράμματα*», Ἀλεξάνδρεια, τὸ ἐν Ἑλλάδι καὶ Εὐρώπῃ γνωστὸν φιλολογικὸν περιοδικόν,

«*Μοῦσα*», Ἀθῆναι, μὲ ὕλην τῶν κ. κ. Κ. Παλαμᾶ, Δ. Βουτυρᾶ, Γ. Σπατελλᾶ, Λ. Κουκούλα, κλπ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ. Βελισ. Ἐνταῦθα. Ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν.— ***Δ. Κορ.*** Ἐλάβομεν. Θερμὰς εὐχαριστίας.—***Ι. Τσουκ. Τ. Τ. 1915***, Ἀπεστείλαμεν ζητηθέντα.—***Ι. Μεγαλ.*** Κάϊρον, Ἔχει καλῶς. Θὰ μᾶς ἀποστείλητε συνεργασίαν;—***Α. Φασ.*** Θεσ]νίκην. Ζητηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν. — ***Ι. Παπαβ.*** Ἄρταν. Ἐλήφθη. Θὰ τὸ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει καὶ θὰ χρησιμοποιηθῇ ἐν καιρῷ. — ***Ν. Μαυρ.*** Ἐνταῦθα. Εὐχαρίστως δεχόμεθα. Ἀποστείλατε ἢ πολὺ σύντομον ἄρθρον σας ἢ μεμονωμένα περιστατικὰ κατάλληλα διὰ τὴν στήλην μας «Μεταφυσικὰ Φαινόμενα», Προτιμήσατε περιστατικὰ ἰδίας πείρας.— ***Η. Ἐλιόπ.*** Ἀσλάνογα, Καὶ τὰ δύο ἀποσταλέντα δὲν ἀνάγονται εἰς τὸν κύκλον τῶν ζητημάτων μας. Ἐπεριμένομεν μεταφυσικὰ φαινόμενα καὶ τὰ περιμένομεν.—***Κωστ.*** Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συνδρομήν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΑ:

La Revue Spirite
Le Bieniste
L' Idée Libre
Les Amitiés Spirituelles
La Revuc de Marseille
Lumiére et Verité
L' Heure de la Femme
Revue Suisse des Sciences Psychiques
La Vie Morale
Revue des Intependants
Simple Revue
La Rose + Croix
Luce e ombra.

Ὁ «Ἔων» θὰ ἐκδίδεται τὴν 1ην καὶ 15ην ἑκάστου μηνός. Ζητεῖτε ἀπὸ τὰ κεντρικὰ περίπτερα καὶ τὰ πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἑλλην. Τύπου.

Συστήσατε τὸ περιοδικόν μας εἰς τοὺς φίλους σας. Ἡ σύστασίς σας εἶνε συμβολὴ καὶ βοήθεια εἰς τὴν ἔρευναν τῆς Ἀληθείας.